

DONÁTH FANNI VERONIKA

Szívdobbanás

Eddig is köztudott volt, ha mi ketten „randizunk”, esni fog az eső, villámlás vagy mennydörgés lesz. Legutóbb a Városligetről beszéltünk, milyen jó lenne ellátogatni oda, sétálni egyet ilyen jó időben. A mai, verőfényes napsütés, kék ég, egy-egy kósza felhő éppen ideálisnak tűnt. Munka után beültünk a kocsiba, hamar találtunk parkolóhelyet is. Körbesétáltuk a várat, és a távolabbi tisztás felé vettük az irányt. Egyfolytában mosolyogtunk, nevetgélünk. Mindig tudtuk, a másik épp mire gondol, mielőtt kimondta volna, ugyanazt éreztük. Minden egyes alkalommal kizárjuk a külvilágot, a problémákat, csak mi vagyunk ketten, és élvezzük az életet. Szeretek vele lenni, beszélgetni, mert önmagam lehetek, káromkodhatok vagy nevethek hangosan, ha úgy tartja kedvem. Az emberek többsége megjártassa magát, de nekünk sosem volt rá szükségünk. A jelenben élünk, semmi más nem számított. Épp beszélgettünk séta közben, amikor csak annyit mondtam kacéran:

– Kapj el, ha tudsz! – A fák között kezdtem kacskaringózva futkorászni. Teljes erőbedobással kerülgettem az utamban álló törzseket, és egyre gyorsabban vert a szívem. Akartam is, hogy utolérjen, és nem is... Félve hátrapillantottam, de nem láttam őt. Eltűnt. Lelassítottam, elbújtam az egyik fa tövében, és kinéztem jobbra. Szaporán vettem a levegőt, de még mindig nem vettem észre, merre lehet.

Ezek után kilestem balra is, majd hirtelen valaki elkapta a vállamat, megijedtem, ugyanakkor fülig ért a szám. Magához húzott, s csak annyit súgott a fülembe:

– Megvagy! – A hideg végigfutott a hátamon, megfordultam, és a szemébe néztem. Csak meredten bámultuk egymást, pillanatok teltek így el. Az idő mintha megállt volna... Miközben néztük egymást, éreztem, hogy körülöttünk megváltozott a táj. Elkezdett sötétedni. Az égre pillantottam: szürkés-kék színe lett. Felhúztam a szemöldökömet, s megjegyeztem:

– Esni fog... – Ő is felnézett az égre, majd meg rázta a fejét, s hozzátette:

– Szerintem induljunk az autó felé, hazaviszlek.
– A szívem összeszorult, még maradni akartam, bár csak megállíthatnám az időt, még nem mehetünk haza.

Leszegttem a fejemet, és elindultunk. Szomorú lettem. Annyira belemerültem a cikázó gondolataimba, hogy észre sem vettem, hogy elem lépett. Lágyan átkarolt, és megkérdezte:

– Baj van?

Megvontam a vállamat. Elkezdett esni az eső, a kocsiól pedig még messze voltunk. Egyik kezemet megragadta, és behúzott egy közeli fa alá. Egyre jobban szakadt az eső, mintha őserdőbe csöppentünk volna, igazi zivatar keletkezett. Természetesen senkit nem láttam rajtunk kívül, őszintén örültem az esőnek, mert tudtam, egyhamar nem megyünk tovább, s addig is együtt lehetünk.

Sóhajtottam, egymásra néztünk, s csak mosolyogtunk. Én egy szoknya, topp, balerínacipő kombinációt viseltem, rajta pedig kockás, rövidujjú ing és térdig érő vászonnadrág volt, illetve sportcipő.

Az eső nem akart csillapodni, egy-egy csepp elvértve átszivárgott a lombkoronán. A friss zápor felerősítette a növények illatát. Tíz perce állhattunk a fa tövében, amikor villámlani is kezdett. Hirtelen kirázott a hideg, ezt ő is észrevette, és nagylelkűen felajánlotta:

– Ugyan nincs nálam kabát, amit odaadhatnék, de átölelhetlek.

– Köszönöm. – Nekidőlt háttal a fának, kitérta a karját. Odaléptem, a mellkasára hajtottam a fejem, és átöleltem a derekát. Ő pedig átkarolt. Úgy éreztem, mintha a bátyám lenne, biztos menedék. Nagyokat sóhajtottam. Még szorosabban magához húzott.

Az eső halk zúgása olyan dallamos volt, mintha zenét hallgatnánk. Lassan ringatózni kezdtünk. Nem akartuk elengedni egymást. A fejem fölé emelte az egyik karját, és megpörgetett. Táncoltunk, fülledt levegőben az esőcseppek ritmusára.

Egy némafilm főhősének éreztem magamat, a lélegzetem elállt, a film pedig megszakadt.